

Domov>Sprožitev sodnega postopka>Kje in kako>Uporaba nacionalne zakonodaje

Uporaba nacionalne zakonodaje

Nemčija

1 Veljavni pravni viri

1.1 Nacionalni predpisi

EU je med letoma 2007 in 2016 v obliki uredb kodificirala kolizijska pravila na pomembnih področjih zasebnega prava (to so zlasti Uredba (ES) št. 593/2008 (v nadaljnjem besedilu: uredba Rim I), Uredba (ES) št. 864/2007 (v nadaljnjem besedilu: uredba Rim II) in Uredba (EU) št. 650/2012 (v nadaljnjem besedilu: uredba EU o dedovanju)). Za pregled glej vodnik „Sodelovanje v civilnih zadevah na področju pravosodja v Evropski uniji“ (https://e-justice.europa.eu/content_ejn_s_publications-287-sl.do). S tem se je področje uporabe nemških avtonomnih kolizijskih pravil še bolj zožilo.

Glavni vir nemških nacionalnih kolizijskih pravil (ali mednarodnega zasebnega prava) je uvedbeni zakon k civilnemu zakoniku (*Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche – EGBGB*), zlasti členi 3 do 48. V skladu s členom 3 EGBGB imajo kolizijska pravila, določena v zakonodaji EU in mednarodnih konvencijah, na področju, na katerem se uporabljajo, prednost pred določbami tega zakona.

Nemško pravo vsebuje tudi kolizijska pravila, ki niso del EGBGB, ampak jih vsebuje na primer zakon o insolventnosti (*Insolvenzordnung – InsO*).

Na področjih, ki niso urejena z zakonodajo, na primer pri mednarodnem pravu družb, pravo, ki se uporablja, ugotovijo sodišča.

Besedilo pod točko 2 se nanaša predvsem na nemška nacionalna kolizijska pravila.

1.2 Večstranske mednarodne konvencije

Vse večstranske konvencije, ki jih je sklenila in ratificirala Nemčija, so navedene v registru B Uradnega lista Zvezne republike Nemčije (*Bundesgesetzblatt*) (spletna naročila na spletišču <https://www.bgbl.de/>). Na tem seznamu večstranskih mednarodnih konvencij so navedene tudi konvencije, ki vsebujejo enotna kolizijska pravila.

Postopek za sklenitev takšnih večstranskih konvencij pogosto začnejo mednarodne organizacije. V zvezi s tem je treba omeniti zlasti Haaško konferenco o mednarodnem zasebnem pravu (www.hcch.net <https://www.hcch.net/de/home/>), v katero je Nemčija že dolgo včlanjena.

1.3 Glavne dvostranske konvencije

Posamezne kolizijske določbe so zajete tudi v dvostranskih konvencijah. Seznam takih konvencij med Nemčijo in drugimi državami je na voljo v registru B Uradnega lista Zvezne republike Nemčije (glej točko 1.2 zgoraj).

2 Izvajanje kolizijskih pravil

2.1 Obveznost sodnika, da uporabi kolizijska pravila na lastno pobudo

Vprašanja v zvezi s kolizijo zakonov se ne pojavljajo le v sporih pred sodiščem. Tudi poslovni partnerji v različnih državah morajo vedeti, katero pravo ureja njihovo pogodbo, in to ne glede na morebitni pravni spor v prihodnosti. To pravo določa njihove pravice in obveznosti. Vozniki, ki se z avtom odpeljejo na počitnice v drugo državo, morajo vedeti, po katerem pravu so odgovorni, če tam povzročijo prometno nesrečo. V skladu z zadevnim pravom se določita vrsta in obseg odškodnine.

Kadar dejansko stanje kaže na povezavo s pravom druge države, nemško sodišče, ki odloča o zadevi, s sklicevanjem na nemška kolizijska pravila določi, katero pravo se uporablja. Nemški sodniki morajo poznati nemška kolizijska pravila. Uporabljati jih morajo po uradni dolžnosti.

2.2 Zavračanje

Če se v skladu z nemškimi kolizijskimi pravili uporablja pravo druge države, vendar pravo zadevne države napotuje na pravo spet druge države, nemško pravo v skladu s prvim stavkom člena 4(1) EGBGB načeloma sprejema nadaljnje zavračanje, pri čemer veljajo posebne določbe pravnih aktov EU ali mednarodnih konvencij. Če tuje pravo napotuje nazaj na nemško pravo, se uporabljajo materialne določbe nemškega prava (drugi stavek člena 4(1) EGBGB).

Kadar nemške kolizijske določbe strankam omogočajo izbiro prava, ki se uporablja, člen 4(2) EGBGB določa, da to pomeni le možnost izbire materialnih določb.

2.3 Sprememba navezne okoliščine

Nemško pravo pozna spremembo prava, ki se uporablja, kadar se okoliščine zadeve še vedno lahko spremenijo. Stvarne pravice se na primer načeloma presojujejo po pravu kraja, v katerem je premoženje, zato se lahko pravo, ki se zanj uporablja, spremeni, če se spremeni njegova lokacija.

Sprememba navezne okoliščine je sprejemljiva tudi na drugih pravnih področjih, na primer pri spremembi državljanstva.

Sprememba prava, ki se uporablja, pa ni mogoča, če kolizijska pravila določajo čas navezne okoliščine. Pri določitvi dednega prava, ki se uporablja, je tako navezna okoliščina za osebe, ki so umrle 17. avgusta 2015 ali po tem datumu, kraj običajnega prebivališča oporočitelja ob smrti (glej točko 3.7 spodaj).

2.4 Izjeme od običajne uporabe kolizijskih pravil

Člen 6 EGBGB vsebuje nemški zadržek v zvezi z javnim redom. V skladu z navedenim členom se določba tujega prava ne sme uporabiti, kadar bi bila njena uporaba očitno nezdržljiva s temeljnimi načeli nemškega prava. S „temeljnimi načeli“ so mišljena osnovna načela pravičnosti. To se na splošno nanaša na hude kršitve temeljnih pravic, zagotovljenih v nemški ustavi. Poleg tega je treba pri uporabi zadržka v zvezi z javnim redom proučiti, ali je dejansko stanje povezano z domačimi okoliščinami, sicer se nemški pravni sistem ne uporabi. Tudi v zvezi s tem imajo prednost posebna pravila, zlasti pravila iz pravnih instrumentov EU, ki imajo prednost (glej na primer člen 21 uredbe Rim I, člen 26 uredbe Rim II in člen 35 uredbe EU o dedovanju). Nadaljnja izjema pri uporabi kolizijskih pravil velja v primeru prevladujočih obveznih določb. Na podlagi prevladujoče obvezne določbe se nacionalna pravila obvezno uporabljajo, saj je upoštevanje teh določb po mnenju države bistvenega pomena za zaščito njenih javnih interesov, zlasti njene politične, socialne ali gospodarske ureditve. Obvezne določbe imajo pomen predvsem pri pogodbenih in nepogodbenih obligacijskih razmerjih. Posebna pravila v zvezi s tem so določena v pravnih instrumentih EU, ki imajo prednost (glej zlasti člen 9 uredbe Rim I, ki vsebuje pravno opredelitev, in člen 16 uredbe Rim II), in v mednarodnih konvencijah.

2.5 Dokazovanje tujega prava

Nemška sodišča morajo po uradni dolžnosti uporabiti kolizijska pravila, poleg tega pa morajo v skladu s členom 293 zakona o civilnem postopku (*Zivilprozessordnung – ZPO*) po ustrezni proučitvi ugotoviti vsebino tujega prava, ki se uporablja. To ni omejeno na proučitev tuje zakonodaje, temveč morajo sodišča proučiti tudi, kako se zakonodaja obravnava v akademskih delih in sodni praksi. Sodišče mora biti zmožno uporabiti tuje pravo enako, kot bi ga uporabilo sodišče v zadevni državi.

Za ugotovitev vsebine tujega prava lahko sodišča uporabijo vse razpoložljive referenčne vire.

Tak vir informacij je za države pogodbenice na primer Evropska konvencija o obvestilih o tujem pravu, podpisana 7. junija 1968 v Londonu. Zaprotilo se mora prek pristojnega organa za sprejem/pošiljanje posredovati pristojni službi zadevne tuje države.

Namesto zaprosila za pravne informacije v skladu z Evropsko konvencijo iz Londona lahko sodišče pridobi tudi pravno mnenje izvedenca, če ta izvedenec pozna tudi praktično uporabo tujega prava.

Pri preprostih vprašanjih lahko v nekaterih okoliščinah za ugotovitev vsebine tujega prava zadostujejo tudi informacije, ki jih zagotovi kontaktna točka Evropske pravosodne mreže v civilnih in gospodarskih zadevah ali jih sodišče pridobi na podlagi lastnih raziskav o tujem pravu.

Poleg tega lahko sodišča pozovejo stranke k sodelovanju pri dokazovanju tujega prava, vendar jih njihove navedbe ne zavezujejo. Po uradni dolžnosti lahko torej uporabijo kateri koli referenčni vir, pri čemer jih ne zavezujejo dokazi, ki jih predložijo stranke.

V izjemnih primerih, kadar kljub vsej potrebni skrbnosti ni mogoče ugotoviti vsebine tujega prava, se kot druga možnost uporabi nemško pravo.

3 Kolizijska pravila

3.1 Pogodbene obveznosti in pravni akti

Za mednarodne prodajne pogodbe se običajno uporablja Konvencija Združenih narodov o pogodbah o mednarodni prodaji blaga, ki se samodejno uporablja za pogodbe med podjetji iz vseh – številnih – držav pogodbenic, če stranke tega niso dovolj jasno izključile, po možnosti tako, da so se odpovedale uporabi zadevne konvencije Združenih narodov.

Za vse druge obligacijske pogodbe, sklenjene od 17. decembra 2009, se pravo, ki se uporablja, načeloma določi v skladu z uredbo Rim I, razen če pogodba izjemoma ne spada na področje uporabe navedene uredbe, npr. pogodba, ki jo ureja izključno stvarno pravo. Poleg tega se uporabljajo tudi členi 46b do 46d EGBGB.

Za pogodbe, sklenjene pred 17. decembrom 2009, se še naprej uporabljajo do takrat veljavni člen 27 in naslednji EGBGB v stari različici, ki so temeljili na Rimski konvenciji o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih iz leta 1980 in bili razveljavljeni z učinkom od 17. decembra 2009.

Členi 7 do 14 uvedbenega zakona k zakonu o zavarovalnih pogodbah (*Einführungsgesetz zum Versicherungsvertragsgesetz – EGVVG*) v različici, ki je veljala do 16. decembra 2009, vključujejo posebna kolizijska pravila za nekatere zavarovalne pogodbe, sklenjene pred 17. decembrom 2009.

3.2 Nepogodbene obveznosti

Pravo, ki se uporablja za nepogodbena obligacijska razmerja, od 11. januarja 2009 načeloma določa uredba Rim II, dopolnjena s členom 46a EGBGB.

V zadevah, ki niso zajete v navedeni uredbi, na primer pri kršitvah na področju osebnostnega prava (*Persönlichkeitsrecht*), nemško pravo določa posebna kolizijska pravila za določitev prava, ki se uporablja; ta pravila so določena v členih 38a do 42 EGBGB.

Člen 38 EGBGB določa pravila o tem, katero pravo je treba uporabiti za različne vrste zahtevkov zaradi neupravičene obogatitve.

Pravni zahtevki v zvezi z dejanji osebe, ki nima pooblastila za opravljanje dejanj za zadeve druge osebe, se v skladu s členom 39 EGBGB urejajo s pravom države, v kateri je bilo dejanje opravljeno. Za poravnavo tujega dolga se uporablja posebno pravilo.

Odškodninski zahtevki, ki izhajajo iz nezakonitega dejanja, se v skladu s členom 40 EGBGB načeloma urejajo s pravom, ki se uporablja v kraju, kjer je bilo nezakonito dejanje storjeno (*Recht des Handlungsorts*), pri čemer lahko oškodovanec alternativno izbere pravo države, v kateri je nastala škoda (*Recht des Schadenseintritts*).

V členu 42 EGBGB je določeno, da lahko stranke po dogodku, ki je povzročil nastanek nepogodbenega razmerja, v vsakem primeru izberejo pravo, ki se uporablja za to nepogodbena razmerje.

Poleg tega se lahko v skladu s členom 41 EGBGB pravo, ki se uporablja, nadomesti s pravom, ki je zaradi posebnih okoliščin bistveno tesneje povezano z dejanskim stanjem.

3.3 Osebni status, vidiki v zvezi s civilnim statusom (ime, sedež ali stalno prebivališče, sposobnost)

V skladu z nemškimi kolizijskimi pravili se pravna vprašanja o osebnem pravnem statusu fizične osebe urejajo s pravom države, katere državljanstvo ima zadevna oseba (*Heimatrecht*). To načeloma velja za imena (za podrobnosti glej člen 10 EGBGB) ter vprašanje, ali ima fizična oseba pravno in poslovno sposobnost (člen 7 EGBGB).

Če ima oseba več državljanstev (*Mehrstaater*), prvi stavek člena 5(1) EGBGB določa, da je treba kot navezno okoliščino uporabiti „dejansko državljanstvo“, tj. državljanstvo države, s katero je ta oseba najtesneje povezana. Če pa ima oseba z več državljanstvi tudi nemško državljanstvo, drugi stavek člena 5(1) EGBGB določa, da se upošteva le nemško državljanstvo.

3.4 Določitev razmerij med starši in otroki, vključno s posvojitvijo

3.4.1 Določitev razmerij med starši in otroki

Za starševstvo se v skladu s členom 19 EGBGB običajno uporablja pravo države, v kateri ima otrok običajno prebivališče. Starševstvo vsakega od staršev se lahko določi tudi v skladu s pravom države, katere državljan je starš. Če je mati poročena, je lahko pri določanju starševstva pomembno tudi pravo, ki ureja učinke zakonske zveze (*Ehewirkungsstatut*) (člen 14 EGBGB) in ki se uporablja ob rojstvu otroka. Za otroke, rojene pred 1. julijem 1998, veljajo drugačna pravila.

Izpodbijanje starševstva se v skladu s členom 20 EGBGB na splošno ureja s pravnim sistemom, iz katerega izhajajo pogoji za izpodbijanje starševstva, če pa ga izpodbija otrok, se uporablja pravo kraja, v katerem ima otrok običajno prebivališče.

3.4.2 Posvojitve

Od 31. marca 2020 se za posvojitve otroka v Nemčiji uporablja nemško pravo. Sicer je posvojitve urejena s pravom države, v kateri ima posvojenec običajno prebivališče ob posvojitvi (nova različica člena 22(1) EGBGB). Za postopke posvojitve, končane pred 31. marcem 2020, se uporablja do tedaj veljavno mednarodno zasebno pravo, tj. posvojitve je urejena s pravom države, katere državljan je bil posvojitelj ob posvojitvi (stara različica prvega stavka člena 22(1) EGBGB). Če otroka posvoji en zakonec ali ga posvojitva oba zakonca, se uporablja pravo, s katerim se urejajo splošni učinki sklenitve zakonske zveze (stara različica drugega stavka člena 22(1) EGBGB).

Priznanje in določitev veljavnosti tujih posvojitvev sta urejena v zakonu o veljavnosti posvojitve otroka v skladu s tujim pravom (*Gesetz über Wirkungen der Annahme als Kind nach ausländischem Recht*) (zakon o veljavnosti posvojitve (*Adoptionswirkungsgesetz – AdWirkG*)).

3.5 Zakonska zveza, zunajzakonska skupnost, partnerstvo, razveza zakonske zveze, prenehanje življenjske skupnosti, preživninske obveznosti

3.5.1 Zakonska zveza

Naslednje besedilo velja le za različnospolne zakonske zveze. Za istospolne zakonske zveze glej točko 3.5.2.

Za sklenitev zakonske zveze morajo biti v skladu s členom 13 EGBGB običajno izpolnjene zahteve, ki jih ureja pravo države, katere državljanstvo ima oseba, ki bo sklenila zakonsko zvezo. Vendar se lahko izjemoma v posebnih okoliščinah namesto tega uporabi nemško pravo.

Zakonska zveza se lahko v Nemčiji sklene le pred matičarjem, izjemoma pa tudi pred osebo, ki jo za to posebej pooblasti tuja država (drugi stavek člena 13(4) EGBGB).

Če splošni učinki sklenitve zakonske zveze ne spadajo na področje uporabe Uredbe Sveta (EU) 2016/1103 o izvajanju okrepljenega sodelovanja na področju pristojnosti, prava, ki se uporablja, ter priznavanja in izvrševanja odločb na področju premoženjskih razmerij med zakoncema (uredba EU o premoženjskih razmerjih med zakoncema), se zanje uporablja pravo, ki ga izbereta zakonca (člen 14(1) EGBGB).

3.5.2 Zunajzakonska skupnost in partnerstvo

Za istospolne zakonske zveze in registrirane partnerske skupnosti (*eingetragene Lebenspartnerschaften*) velja člen 17b EGBGB. V skladu z navedenim členom se za ustanovitev in prenehanje registrirane partnerske skupnosti ter vse splošne učinke, ki ne spadajo na področje uporabe Uredbe Sveta (EU) 2016/1104 o izvajanju okrepljenega sodelovanja na področju pristojnosti, prava, ki se uporablja, ter priznavanja in izvrševanja odločb na področju premoženjskopравnih posledic registriranih partnerskih skupnosti (uredba EU o premoženjskih razmerjih med registriranimi partnerjema), uporablja pravo države, v kateri je partnerska skupnost registrirana (prvi stavek člena 17b(1) EGBGB). Enako po analogiji velja, če sta zakonca istega spola ali če vsaj eden od zakoncev ni niti ženskega niti moškega spola (prvi stavek člena 17b(4) EGBGB). Ker od 1. oktobra 2017 v Nemčiji ni več mogoče ustanoviti registriranih partnerskih skupnosti (člen 3(3) zakona o uvedbi pravice do sklenitve zakonske zveze za istospolne pare (*Eheöffnungsgesetz*)), je torej prvi stavek člena 17b(1) EGBGB v zvezi z ustanovitvijo registrirane partnerske skupnosti izjemno redek primer nemškega kolizijskega pravila, ki zajema pravno razmerje, ki lahko nastane samo v tujini.

3.5.3 Razveza zakonske zveze in prenehanje življenjske skupnosti

Pravo, ki se uporablja za razvezo zakonske zveze, od 21. junija 2012 določa Uredba Sveta (EU) št. 1259/2010 o izvajanju okrepljenega sodelovanja na področju prava, ki se uporablja za razvezo zakonske zveze in prenehanje življenjske skupnosti (v nadaljnjem besedilu: uredba Rim III). Uredba se uporablja tudi, če se v skladu z njenimi določbami uporablja pravo države, ki ni vključena v okrepljeno sodelovanje (člen 4 Uredbe). Tudi pri istospolnih zakonskih zvezah sta razveza zakonske zveze in prenehanje življenjske skupnosti urejena z uredbo Rim III (prvi stavek člena 17b(4) EGBGB).

Poleg tega se uporabljata tudi člena 17 in 17a EGBGB.

Zakonska zveza se lahko v Nemčiji razveže le na sodišču (člen 17(3) EGBGB).

Pravo, ki se uporablja za delitev pravic do pokojnine, se v skladu s členom 17(4) EGBGB določa po pravu, ki se uporablja za razvezo zakonske zveze (*Scheidungsstatut*). Če tuje pravo ne pozna delitve pravic do pokojnine, se v nekaterih okoliščinah na zahtevo strank delitev izvede v skladu z nemškim pravom.

Uporaba doma zakoncev in njihovih gospodinskih predmetov, ki so v Nemčiji, se ureja z nemškim materialnim pravom (člen 17a EGBGB).

3.5.4 Preživalske obveznosti

Pravo, ki se uporablja za preživalske zahteve med sorodniki ali zakonci, od 18. junija 2011 določa Haaški protokol o pravu, ki se uporablja za preživalske obveznosti, ki je bil sprejet 23. novembra 2007. V skladu s členom 2 Protokola se ta uporablja univerzalno, tj. tudi če je pravo, ki naj bi se uporabilo v skladu z njegovimi določbami, pravo države nepogodbence. Nemška pravila iz EGBGB, ki so se do tedaj uporabljala v zvezi s tem, so bila zato razveljavljena.

3.6 Premoženska razmerja med zakoncema

Premoženjskopравne posledice zakonske zveze so urejene z uredbo EU o premoženjskih razmerjih med zakoncema. To velja tudi za istospolne zakonske zveze (drugi stavek člena 17(4) EGBGB). Z uredbo EU o premoženjskih razmerjih med zakoncema je prednost dana avtonomiji strank: bodoča zakonca lahko določita pravo, ki se uporablja za njuna premoženjska razmerja (člen 22(1) uredbe EU o premoženjskih razmerjih med zakoncema). Če se stranki ne dogovorita o pravu, ki se uporablja, je navezna okoliščina prebivališče zakoncev ali njuno državljanstvo ali država, s katero sta najtesneje povezana (glej člen 26 uredbe EU o premoženjskih razmerjih med zakoncema).

Uredba EU o premoženjskih razmerjih med registriranimi partnerjema zaradi svojega datuma začetka uporabe (30. januar 2019) ne zajema registriranih partnerskih skupnosti, ustanovljenih v Nemčiji, saj od 1. oktobra 2017 po nemškem pravu ni mogoče ustanoviti registrirane partnerske skupnosti (glej točko 3.5.2 zgoraj). Tudi na podlagi uredbe EU o premoženjskih razmerjih med registriranimi partnerjema je izbira strank glavna navezna okoliščina (člen 22(1) uredbe EU o premoženjskih razmerjih med registriranimi partnerjema). Če ni dogovora o izbiri prava, se za premoženjskopравne posledice registriranih partnerskih skupnosti uporablja pravo države, po katere pravu je bila registrirana partnerska skupnost ustanovljena (člen 26(1) uredbe EU o premoženjskih razmerjih med registriranimi partnerjema).

3.7 Oporoke in dedovanje

Če je oseba umrla 17. avgusta 2015 ali po tem datumu, se običajno uporabljajo pravila, določena v uredbi EU o dedovanju. Na podlagi navedene uredbe je glavna navezna okoliščina za pravo, ki se uporablja za dedovanje, zadnje običajno prebivališče oporočitelja. Dedovanja pred 17. avgustom 2015 se v skladu s staro različico člena 25 EGBGB urejajo s pravom države, katere državljan je bil oporočitelj ob smrti (v novi različici člena 25 EGBGB je navedeno, da se po analogiji uporablja uredba EU o dedovanju). V zvezi z nepremičnim premoženjem v Nemčiji je bilo mogoče izbrati nemško pravo.

Za dedovanja po 17. avgustu 2015 so formalne zahteve za razpolaganje za primer smrti urejene z novo različico člena 26 EGBGB, ki za oporočna razpolaganja v bistvu določa neposredno uporabo Haaške konvencije z dne 5. oktobra 1961, ki za Nemčijo kot pogodbenico velja od leta 1965 (odstavek 1), medtem ko se v zvezi z obliko drugega razpolaganja za primer smrti sklicuje na člen 27 uredbe EU o dedovanju (odstavek 2). Za dedovanja pred 17. avgustom 2015 se uporablja stara različica člena 26 EGBGB, ki je vključevala glavna kolizijska pravila iz Haaške konvencije o koliziji zakonov glede oblike oporočnih razpolaganj iz leta 1961. Razpolaganje za primer smrti je formalno veljavno, če njegova oblika izpolnjuje zahteve pravnega sistema, s katerim je razpolaganje povezano, na primer na podlagi državljanstva, običajnega prebivališča oporočitelja ali kraja, v katerem je bila oporočna sestavljena.

3.8 Stvarne pravice

Stvarne pravice se v skladu s členom 43 EGBGB urejajo s pravom države, v kateri je premoženje. Z zadevnim lokalnim pravom se urejata na primer obseg lastninskih pravic in način prenosa premoženja ali njegove obremenitve z zastavno pravico.

Člen 45 EGBGB določa posebno navezno okoliščino v zvezi s prevoznimi sredstvi.

Člen 43(2) EGBGB določa posebno pravilo za prenos premoženja iz ene države v drugo.

V členu 44 EGBGB je ločeno obravnavano tudi širjenje emisij iz nepremičnine.

Izbira prava v stvarnem pravu ni mogoča. Vendar je v skladu s členom 46 EGBGB mogoče odstopanje od prava, ki se določi na podlagi navedenih naveznih okoliščin, če se glede na dejansko stanje ugotovi bistveno tesnejša povezava s pravom druge države.

3.9 Insolventnost

Poleg kolizijskih pravil na podlagi Uredbe (EU) 2015/848 z dne 20. maja 2015 o postopkih v primeru insolventnosti, ki vsebuje pravila, s katerimi se urejajo razmerja med državami članicami, člen 335 zakona o insolventnosti v zvezi s tretjimi državami določa, da se postopki v primeru insolventnosti in njihove posledice načeloma urejajo s pravom države, v kateri se je postopek začel. V členu 336 in naslednjih zakona o insolventnosti so opredeljene posebne navezne okoliščine za določene vidike mednarodnega insolventnega prava (npr. delovna razmerja, izravnava, izpodbijanje poslov v postopku v primeru insolventnosti), ki lahko odstopajo od navedenega načela.

Zadnja posodobitev: 15/04/2021

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in

gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.